

A határon túli magyar irodalom önmetaforái

Összeállításunk elé

A Tiszatáj nemes hagyományt követ, amikor újra és újra hírt ad a külföldi magyar irodalom jelenségeiről és műveiről. Ám az itt olvasható írások a szegedi egyetemen évtizedek óta folyó munkának is eredményei. Amikor két évvel ezelőtt Ilia Mihálylyal közösen megküldtük programunkat a Művelődési és Közoktatási Minisztérium felsőoktatási K+F pályázatára, a téma kutatásának tudományos időszerűségét a határon túli magyar irodalom jelenlegi állapotával, az új viszonyok kialakulásával is indokoltuk. Önmetafora alatt azokat az önitéleteket, hivatástudatot és feladatmegjelölést kifejező fogalmakat értjük, melyek egy-egy korszakban meghatározták ezeknek a magyar irodalmi részeknek az irányát. Ezek az értékjelképek és létszimbólumok közösségteremtő erőt képviseltek, irodalmi mozgalmakat sarjztattak ki, s különböző nemzedékeket jellemeztek az elmúlt hetvenöt év alatt. Ilyen kutatásra váró önmetaforaként jelöltük meg például a helyi szín elméletét a Vajdaságban, a sajátosság méltóságát Erdélyben. Nagy örömről olyan sok tanulmány készült el, hogy emelt terjedelmű számunkban sem tudtuk közölni mindegyiket. Ezek az írások következő számainkban jelennek meg.